

bagen udenfor de Overtveiers Omraade, som tilkommer den; vi troe tværtimod, at vi her have bragt en Sag paa Bane, som det ærede Thing ikke kan vægre sig ved at tage under nærmere Overtveise, naar Anledningen dertil engang er fremkommen.

Vi spørge: om Værnepligten ikke er en Pligt til at værne om en bestemt Stat, et bestemt Territorium? Og naar det er aabenbart, at den er det, naar det saaledes er aabenbart, at den, hvad der her er Tale om, er en Pligt til at værne om den danske Stat, det danske Territorium i sin Heelhed: Kongeriget, Slesvig og Holsteen, saa ligger det i Begrebet af „Stat“, at dette har sin Grund i, at der her er en Gjensidighed tilstede, idet det paahviler de Udfreyne for Holsteen og Slesvig ligeledes at værne om denne Stat og dette Territorium i dens hele Omfang. Dersom man vil spørge, om der dog ikke paahviler den Menige, der udfryes fra Danmark, endnu en anden Pligt til ogsaa at værne om et andet Territorium, f. Ex. om Baiern eller Würtemberg, saa maa man dertil svare „Nei“; thi her ophører Gjensidigheden, idet der ingen Pligt paahviler de Udfreyne fra disse Lande til at værne om Kongerigets Territorium. Naar man derimod spørger, om der ikke paahviler den Udfreyne fra Holsteen eller fra Lauenborg en saadan Forpligtelse, saa maa man aabenbart svare „Jo“; thi her er Gjensidighed tilstede, idet der i Begrebet „Statsforbund“ ligger, at der paahviler den Udfreyne fra de anførte tydske Lande en Pligt til ogsaa at værne om det holsteenske og lauenburgske Territorium. Naar man taler om Holsteen og Lauenborg, er der altsaa en dobbelt Forpligtelse, og en eiendommelig Forpligtelse af en videregaaende Art end for de øvrige Dele af Staten. Men det vilde være modsigende, og det vilde være sørgeligt, om Nogen for Alvor vilde paastaae, at der skulde paahvile Kongeriget Danmark en Servitut, en reen Byrde, til hvilken der ikke svarede nogen Ret eller Adkomst.

Vi spørge tillige, om Værnepligten ikke retlig er at forstaae saaledes, at den paaligger den, der udfryes, en Forpligtelse til at

indtræde i en bestemt Hær, og i dette Tilfælde i den Armee, der staaer under Hans Majestats Befaling, og kun derunder? Og, naar det er aabenbart, at det er saaledes, saa forekommer det os, at dette maa lede dertil, at den Udfreyne ikke ifølge Værnepligtsloven kan udfryes eller benyttes til at tjene ved Forbundscontingentets 10de Armeecorps, fordi at dette Armeecorps ikke staaer under Hans Majestats umiddelbare Befaling.

Vi troe, at, naar vi stille Sagen paa det Standpunkt, vil den almindelige Retsbevidsthed være tilbøielig til at antage, at vi ikke have overdrevet noget, men at vi have gjort Bort til, at Sagen maa blive opfattet som et reent Retsspørgsmaal. Vi troe tillige, at den har en indre Sandhed i sig, hvorved den ganske sikkert lidt efter lidt vil bane sig Vej til en almindelig Anerkjendelse, og, naar det da tillige maatte fremtræde klart, at det paa ingen Maade er et politisk Stridsspørgsmaal, men, jeg gjentager det, ene og alene et Retsspørgsmaal, saa troer jeg tillige, at den vil bane sig Veien til en almindelig Velvillie. Jeg skal indskrænke mig til for Diebliffet med disse Ord at anbefale Sagen til det høitærede Things Overtveise.

Naben: Uagtet jeg er aldeles enig med de ærede Herrer, der have stillet bemeldte Forslag, og uagtet jeg med dem deler det Ønske, at ingensteds Landets udfreyne Tropper maae udgjøre en integrerende Deel af den tydske Forbundsarmee, saa vil jeg dog tillade mig en Bemærkning, der maatte lede til en Indskrænkning af de Bestemmelser, som bemeldte Forslag indeholder. Det er nemlig Hans Majestats Pligt, ikke alene just som Hertug af Holsteen, men som „Konge af Danmark“ for sit Forbundsland Holsteen at deeltage i det tydske Forbundscontingent. I sit Forhold til Forbundet har han ganske vist Ret til at sende, hvilke Tropper han vil; men vi gjøre dog ikke Brud paa nogen Tractat ved at bestemme, at disse Tropper ikke maae sendes fra Danmark; naar vi blot erindre at undtage det Tilfælde, som vel just ikke er rimeligt, jeg indrømmer det, men dog muligt, at Kongen af en eller anden Grund ikke kunde sende det fuldstændige Contingent fra Holsten; thi i dette Tilfælde, (men ogsaa kun i dette alene), kunne vi ikke hindre